

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Prijateljske besede.

Če ljubim svojega bližnjega in mu želim vse dobro, potem sem njegov prijatelj. V takem razmerju stojimo mi do svojih dragih naročnikov. Hočemo jih obdržati v dobrem duhu, zato pa pišemo tako, da se nikjer v našem listu ne žali sveta vera in katoliška cerkev. Nikjer v našem listu se tudi ne žali spoštovanje do maternega slovenskega jezika, katerega smo prejeli od svojih starišev ter ga moramo vsled tega spoštovati. Kolikor nam je mogoče, pišemo o gospodarskih rečeh, da se potem čitatelji o gospodarskih zadevah lahko pogovarjajo in nadalje posvetujejo. Iz celega sveta prinašamo vesele in žalostne novice, da naši ljudje vedo, kaj se po svetu godi. Pri vsaki besedi, katero zapišemo, vodi nas skrb, da bi koristili našim milim in dragim čitateljem.

Ko smo premišljevali, katero bi zopet v tej številki rekli čitateljem, prišle so nam naše misli na dogodke, kateri v bližnjem času čakajo naše ljudstvo. O teh se bomo danes pogovarjali, kakor prijatelji, odkrito, brez ovinkov. Iz srca nam gredo besede, naj torej najdejo tudi vaša srca.

Deželnozborske volitve.

Pred volitvami stojimo in naše oči se ozirajo po možeh, katere bi naj volili

v prihodnji deželni zbor. Kmalu bodo o tej reči po naši domovini posvetovalna zborovanja. Kmetje, teh se udeležite in tamkaj povejte svoje misli! Kar boste povedali, vse se bode poslušalo in tudi uvaževalo. Ako se vam kaj dosedaj pri poslancih ni dopalo, le povejte, nihče vam ne bo zameril in rekel radi tega žal besede. Ako si želite kaj posebnega o bodočih poslancih, brez strahu z besedo na dan! Nikar pa se ne oklepajte nemškutarjev in onih Nemcev, kateri nam niso prijazni. Oni niso prijatelji Slovencev. Značajni Slovenci ostanimo skupaj in složno uredimo svoje stvari. Narodni odpadniki in neprijatelji pa naj ostanejo daleč proč od nas.

Glavna naloga nemških in nemškutarskih poslancev v prihodnjem deželnem zboru bode, da se povišajo deželne doklade, ki že sedaj znašajo 45 odstotkov. To bodo storili, ker so Nemci letos ustanovili mnogo nepotrebnih nemških šol, katere bodo morali začeti drugo leto plačevati. Nemškutarji in njih pajdaši bodo vam hoteli to utajiti, a to je res, in se tudi že o tem piše. Slovenski poslanci bodo z vsemi silami proti povišanju doklad. Nemci in nemškutarji naj obremenijo druge stanovce, kmet ne sme dobiti nobenega novega plačila. To bo stališče slovenskih

poslancev! Nemškutarski poslanci pa bi v odločilnem trenutku pozabili kmeta ter potegnili s svojimi prijatelji iz mest in trgov! Tako se je še vselej zgodilo, in tako bi se tudi sedaj!

Slovenski možje, ne dajte se torej zvoditi po nemškutarjih na led. Kar želite, to povejte med Slovenci, bratje se med seboj lahko o vsem porazumejo!

Mladeniči-vojaki.

Bliža se čas, da bodo slovenski mladeniči, katere hoče cesar k vojakom, morali jemati slovo. Marsikdo bo plakal za vami, dragi mladeniči! Vi pa boste ponosno rekali: Naj plakajo, naj plakajo, saj vredni smo solz! In ob slovesu se bo razleglo vaše petje po vasi:

Izbrani smo junaki mi,
najboljša vaška kri,
pogumni smo vojaki mi,
nikjer enakih ni!

Mladeniči, naši prijatelji! Slovo boste že prestali, če tudi vam bo težko gledati jokajoče obraze. A težje vam bo biti proč od doma tri leta. Zato pa glejte, da boste pri vojaki pridno in zvesto izpolnjevali svojo službo, da vas marsikaterega že čez dve leti pustijo zopet k ljubim starišem, kateri vas bodo hudo pogrešali pri delu. Nekateri mladeniči so, ki se bahajo, ako so

Stava.

V majhni stranski sobi gostilne »pri črnem krokarju« je bila zbrana precej vesela družčina. Navzoči so bili večinoma visokošolci, mladi uradniki neke hranilnice, juristi in tudi nekaj drugih uradnikov.

Pogovor se je sukal okoli različnih stvari in bil časih zelo živahen; prehajal je od enega na drugi predmet, kakor je to že sploh navada v takih krogih. Seveda je pri tem prišel pogovor tudi na razne vraže, kar ni nič čudnega in že je davčni adjunkt Kljuka odprl usta, da bi pričel razkladati njemu najljubši predmet, ko se je pripognil visokošolec Gofla in pobral nekaj na tleh.

Seveda se je pozornost celega omizja obrnila na Goflo, kar je Kljuko zelo razjezilo, ker sedaj ni bilo misliti na pričetek njegovega predavanja.

»Kaj pa imaš? Kaj si pa našel? Pokaži!« Taka in enaka vprašanja so se vrstila križem med navzočimi, ki so vsi vpripi svoje oči v Goflo.

»Dojačo* sem našel«, odgovori Gofla in snaži z rokavom svoje suknje omenjeni denar.

»Živijo, to bomo zapili!« je kričalo celo omizje.

»Nezaslišano«, oglasi se Kljuka. »Ravno sem hotel pričeti govoriti, pa se plazi ta človek po tleh in išče denar.«

»Daj dojačo Nandetu, da jo naloži obrestonosno v hranilnici.«

»Ali jo pa podari natakarku, kar ga bode nedvomno grozno razveselilo.«

Take in enake dovtype so delali tovariši Gofle, ta je pa popolnoma mirno izvlekel iz žepa svoj žepni robec in rekel:

»Veste kaj, ta desetica mi bo prinesla srečo«, to izgovorivši je zavezal desetico v žepni robec in oboje vtaknil v žep.

»Kaj, kako?« oglašil se je nekdo izmed navzočih. »Srečo ti bo prinesla ona desetica? Hahaha! Potemtakem tudi Gofla veruje v vraže.«

»In kakšno veliko srečo naj ti prinese ona desetica?« vpraša eden najbolj radovednih.

* Dijaški izraz za desetico.

»Nič večjo in nič manjšo«, odvrne Gofla, »kakor to, da moj žep ne bo nikdar brez denarja, dokler bom nosil to desetico pri sebi.«

Še dalj časa so se pričkali o tem, slišati je bilo različna mnenja o tem predmetu, ko je nakrat Gofla zapustil svoj sedež in sobo za nekoliko časa. Komaj so se zaprla vrata za njim, že je zadonel po sobi velikansk krahot, iz katerega je opetovano čul svoje ime.

Smehljaje se — kajti on je bil dobrovoljna duša in je razumil šalo — postal je pred vrati in poslušal. In njemu se ni bilo treba posebno napenjati ušes, ker glavni govornik, njegov tovariš Breck je govoril dovolj glasno.

»Poslušajte«, je pričel, »danes bomo še nekaj doživeli. Med tem ko ste se vi pričkali o desetici, potegnil sem Gofli robec z desetico iz žepa. Evo ga!« In pokazal je omizju žepni robec s v nji zavezano desetico.

»Kaj pa naj počnemo z robcem in desetico?« vprašalo je celo omizje govornika.

»Le počakajte takoj«, se oglasi zopet Breck, »torej vzemimo desetico vun in

imeli mnogo kazni pri vojaki. Ne bodite vi taki. Če morate k vojakom, potem bodite celi vojaki.

Ne pozabite pri vojaki tudi svojega Boga in molitve, ne pozabite pa istotako ne, da ste sinovi slovenske domovine! Če vas tudi zasramuje kdo radi vernosti in narodnosti, ne postanite izdajice vere in naroda svojega! »Naš Dom« vam želi mnogo sreče pri vojaki! Pišite nam včasih tudi kaj, ako vam čas dopušča!

Veselite, veselite!

Še nekaj imamo na srcu. Zdaj je isti čas, ko se povsod prirejajo veselice. Vsako društvo hoče še pred zimo narediti vsaj jedno veselico. Slovenski rodoljubi, le ne samega razveseljevanja na veselicah, ampak zmeraj tudi poučevanja in navduševanja za vse dobro in koristno. In pazite, da se ne bo vršil noben nered, ki potem daje nemškutarskim listom povod, da nas zasramujejo in zasmejujejo. Nočemo o tem nadalje govoriti, saj sami veste, kako zlobni so naši nasprotniki in da nas povsod blatijo, še celo tam, kjer nimajo nobenega povoda. Kako bi še le bilo, ako bi jim dajali povod.

Veseli se naj ima svoje meje in kolikor mogoče se naj vse godi po dne, ne pa ponoči. Ako se obiskuje veselica v soseščini, naj se posebno pazi, da se nasprotnikom ne bo dal noben povod za napade. Vse naj se vrši pošteno in krščansko!

Ob koncu pa čitateljem naznanjamo veselo vest, da število naših naročnikov vedno narašča in da vam upamo kmalu naznaniti v tem oziru nekaj nepričakovane. Pošiljamo vsem mladeniške pozdrave!

Politični razgled.

Presvitli cesar se je udeležil manevrov naše mornarnice v Pulju. Manevri so izpali v veliko zadovoljnost cesarjevo. Mornarnica je imela nalogo izkrcati svoje moštvo na obrežjih, kjer jim je vojaštvo moralo izkrcanje braniti.

Državni zbor se snide zopet 6. ali 7. oktobra. Politiki so radovedni, kako bo

kaj šlo, ker Nemci nočejo, da bi vlada dala Čehom njihove jezikovne pravice.

Veliki nemiri v Zagrebu. Srbski list »Srbobran« je v nekem članku razžaljivo pisal o hrvatskem narodu. Hrvati v Zagrebu so se čutili razžaljeni in so začeli delati demonstracije proti Srbom v Zagrebu. Upili so pred njihovimi hišami, jim pobijali šipe ter potrupalji pohišstvo. Policija ni mogla vzdržati reda in poklicalo se je vojaštvo od manevrov. Vkljub temu še so se nadalje dogajali izgredi. Zato je vlada proglasila nagli sod, po katerem se izgredniki takoj in jako strogo, tudi s smrtjo, kaznujejo. To je uplivalo in umirilo razburjene hrvatske duhove. Sedaj vlada v Zagrebu zopet lep mir.

Nemška omika je zopet praznovala svoje divjaško slavo. To pot se je zgodilo to v Iglavu na Moravskem. V Iglavu je bila nedavno sokolska slavnost. Ob prihajanju »Sokolov« je bilo hrupnih prizorov po ulicah. Gosta množica je stala na trgu pred domom čeških društev. Policija je morala varovati dom. Čim se je pokazal kak »Sokol«, nastal je uglasljiv krik in žvižganje. Ko je neki »Sokol« zaklical »Na zdar«, so vzdignili in mahali po njem, da se je krvav zgrudil na tla. Hrup je trajal dalje. Ves popoldan je množica ob legala Josipov trg in pevala »Die Wacht am Rhein«. V mestu je bilo strašno razburjenje, ker so se Čehi drznili priti v nemško (?) mesto demonstrirati. Ko se je zvečer nekaj gostov iz okolice hotelo odpeljati na lojternicah, je množica — ne da bi policija mogla preprečiti — spregla konje s silo in prisilila ljudi stopiti z vozov. Vsi poskusi, da bi vsaj izsilili možnost odhoda, so bili zastoj. Moralo je prihiteti vojaštvo, da so mogli gostje ob spremstvu vojakov in zasramovanju od strani množice oditi na svoje domove. Vse tako kakor v Celju in Celovcu!

Angleži in Južna Afrika. Neki ugledni avstrijski državljani, ki je za časa južno afriške vojne prebival v Transvalu in je skupaj z burskimi generali potoval v Evropo, zatrjuje, da so burski generali še vedno jako nasprotni Angležem. Ko je Botha po dovršeni vojni dospel na svoje posestvo, bilo je isto popolnoma uničeno.

Angleži se niso zadovoljili s tem, da so mu hišo podrli, marveč so s smodnikom razgnali tudi temelje. Botha je izjavil, da hiše ne sezida več na dotičnem mestu temveč, da pusti razvaline nedotaknjene, da bodo mogli otroci gledati na lastne oči, na kakšen način so postopali Angleži z Buri. Buri ne bodo delali sitnosti angleški vladi, ako bo izvrševala mirovne pogoje, pač pa bodo imeli Angleži kaj opraviti s Kafri, ki nočejo izročiti orožja, marveč se pripravljajo na veliko vojno.

Gospodarske stvari.

Peronospora.

Od raznih strani se slišijo pritožbe, da je škropljenje proti strupeni rosi bilo letos brezuspešno. Da je bilo bolj ali manj brezuspešno, hočemo po naročilu štajerskega deželnega odbora v našem listu cenjenim bralcem naznaniti vzrok.

Škropljenje z znano bakreno-apneni zmesjo je — ako se pravilno vrši — gotovo in edin pripomoček zoper strupeno roso. Ako pa je ta bolezen trto vendarle, navzlic vsemu škropljenju, napadla, je kriva to, da mešanica ni bila pravilno prirejena, in da se morebiti tudi ni škropilo o pravem času.

Pri prirejanju in uporabi bakrene-apnene zmesi še se vedno godijo nerednosti. Navadno se vzame bakrene galice premalo, škropljenje se vrši le površno, nekateri deli listja ostanejo celo nepoškropljeni. Mnogokrat se pripeti, da se takoj po škropljenju vlije ploha in tako opere tekočino z listja, in le v redkih slučajih še se potem kdo spomni, da treba škropljenje ponoviti. Tretje škropljenje, katero bi se moralo v deževnih letih kakor je n. pr. letošnje, vršiti, se navadno opušča.

V knjigi »Škodljivci sadjarstva in vinarstva«, katero je izdal štajerski deželni odbor, je na strani 32. in 33. natančno popisano, kako se prireja mešanica, kako zakaj in kedaj se škropi itd. Ako se bodo vinogradniki natančno ravnali, kakor je popisano, ne bo njih delo brezuspešno.

V slučaju, ko je napadla strupena rosa trte močno, moramo gledati, da rešimo

mesto nje zavežimo gumbo v robec, katerega bom jaz Gofli zopet zatlačil v žep in vi začnete zopet govoriti o oni desetici. Najboljše je, če se ga loti Lipe Koreninica in ga malo »potegne«; ta mu je še tako od zadnjič dolžan. Najboljše je, če mu reče, da on, Gofla, sploh dobro pogledal ni in morda kaj drugega pobral ne denar. Seveda bo Gofla temu ugovarjal, tako bo prišlo še do stave in pili ga bomo.

»Živijo! Živijo!« oglasil se je Lipe Koreninica, »sodček piva je nam gotov!«

»Torej tako, tako«, mrmral je Gofla zunaj pred vrati, »na ta način me mislite »potegniti« — nič ne bo iz tega — bomo videli, za čegav denar bomo pili sodček piva.«

Pet minut pozneje vstopil je Gofla v sobo in niti opaziti ni bilo, da je kaj čul o naklepu njegovih tovarišev. Še nalašč se je vsedel tiko blizu Brecka, da mu je ta lahko zatlačil robec v žep. Med tem ga je že prijel Koreninica, kakor je bilo domnjeno, da sploh ne verjame, če je Gofla pobral desetico, morda je bilo kaj drugega, najbrž kaka gumba.

»Smešno«, ugovarja Gofla, »da jaz ne bi znal razločevati desetice od gumbe.«

»Oho že lepši in bolj previdni ljudje so se zmotili, pa da bi se ti ne?« oporeka Koreninica, »jaz stavim sodček piva, da si bil ti žrtva neke svetle stvari, misle, da je desetica, pa najbrž je bila kaka svetla gumba, ki si jo zavezal v žepni robec.«

»Velja stava?« vpraša naglo Gofla, drže desnico proti Koreninici, zraven pa je napravil tako kisel obraz, kakor bi mu bilo že žal, da ne bi kdo kaj sumil izmed navzočih.

»Velja, velja!« potrdi hitro Koreninica, da se ne bi Gofla stvari premislil.

»Dobro«, odvrne Gofla. Nato potegne robec iz žepa in pričenja razvezovati voz. Konečno je bil voz razvezan. Gofla vzame iz robca vsebino, in jo vrže na mizo in reče:

»Tu se prepričajte vsi, če je to desetica ali gumba.«

Vsi so iznenadeni gledali denar na mizi, kajti bila je res desetica!

»To je pa že več kakor zlodej«, oglasil se je jezno Koreninica, »sedaj bom še jaz

sam pričel verovati v copernije in vraže.«

Nič ni pomagalo, Koreninica je moral plačati stavo sodček pive. Nekateri so si ubijali glave, kako je bilo to sploh mogoče, da je bila mesto gumbe desetica v robcu in prišli so do zaključka, da se je najbrž Breck zmotil.

Šele domov grede je razodel Gofla svojemu prijatelju Koreninici, da je poslušal pred vrati ves naklep, zato je zavezal drugo desetico v drug robec in istega izvelkel iz žepa.

Smešničar.

Prebrisan. Abraham svojemu sinčku »Tukaj imam bankovec in tukaj cekin, katero izmed teh stvari ti je ljubše, ti podarim?« Sinček: »Dragi papa, zame cekin v bankovec.«

Čuden samogovor. V svoji hodil je Američan, se prijemal za glavo in stokal: Vse sem zaigral, vse zastavljal, kar je bilo za zastaviti; vsi prijatelji me zapustili. Sedaj mi ne preostaja nič drugega, nego da primem za samokres. mi je edin prijatelj v sili; mojemu trpljenju bo storil konec. — Jutri ga zastavim.

kar se rešiti da. V ta namen se vzame 1½ odstotka močna mešanica. Tudi grozdje se v deževnih letih naj poškopri.

Ako pa so napadeni le vrhovi trte, med tem, ko je ostali del ne napaden, se naj porežejo vrhovi in sežgô, ostali del trsja pa močno poškopri. Isti deli trte ali grozda, na katerih se že nahaja strupena rosa, so neozdravljivi, ker škropljenje z bakrenopapirno zmesjo ima namen le varovati zdrave dele pred napadi peronospor.

Čebulova voda, zdravilo proti izpadanju las.

Vzami tri velike čebule ter je razreži v male dele. To deni potem v steklenico in prilij enako mero dobrega žganja, in pusti oboje 36 ur stati na toplem prostoru. Po preteku 36 ur precedi vse skupaj v drugo posodo in prilij nekoliko vode, kjer se je kuhalo repinčevo korenje. — Nato namoči gobo v to tekočino in umij dva do trikrat na dan lase. To ponavljaj nekaj tednov in lasje ti ostanejo na glavi.

Jabolka, hvalevreden živež.

Poskušnje so dokazale, da se v jabolkah nahaja mnogo več fosfora, kakor pa v katerem koli drugem sadju in zelenjavi. Radi tega se priporoča uživati jabolka listim, ki mnogo sedijo in mnogo mislijo, ker se razen fosfora tudi nahajajo nekatere kisline, katere varujejo proti kožni bolezni in nespečnosti.

Ako se otroku zaleti.

Primi otroka, kateremu se je zaletelo za obe roki in mu je raztegni navzgor. Na ta način se prsi razširijo in otrok je prenehal kašljati.

Zakaj je sol dobra?

V spiritu, žganju ali salmijakovcu raztopljen, odstrani mastne madeže. Ako hočemo kak steklen predmet hitro ohladiti, denimo ga v mrzlo solno vodo. Za čiščenje medenih predmetov se rabi z kisom namočena sol. Črno platno, ako se preproge ohranijo svojo barvo, ako je s solno vodo poškopimo. Iz tega je razvidno, da se sol ne rabi samo, da bi se od solila, temveč tudi za druge reči.

Kosti brez vsake priprave, sposobne za gnojenje.

Ako je blizu dreves in trte pokopljemo tako, da je lahko korenje doseže. Glavni deli kosti so mast, klej in fosforovokislo kislino. V apnu je fosforova kislina, v kleju dušik. Ako drevo, ki je vsajeno na kosti, vzdignemo, vidimo, da je korenje ravno krog kosti.

Kaj je pripovedoval brzovlak tovarišu tovornemu vlaku?

(Piše Josipina Ros).

»Pozdravljen tovariš!« zažvižgal je brzovlak tovornemu vlaku. »Kaj, ti me govoriš, v tem ko si zadnjič kot kak tovar dirjal mimo mene?« se je začudil tovorni vlak.

»Ne bodi no čuden«, odgovoril je brzovlak, »saj ti bo znano, da sem imel takrat poseben posel, da sem peljal slovenske romarje k Mariji Pomagaj. Marsikatero postajo sem samo z vriskom pozdravil, kakor tudi tebe, dragi tovarnik, česar mi pa ne bodeš zameril. Tudi sem se radi množice pobožnih romarjev na nekaterih krajih zakasnil, in zato sem moral to zamudo popraviti. Dirjal, potil

in sopel sem tako, da sem mislil, če že kmalo ne bodem pri cilju, mogli mi bodo cerkev naproti prinesli. Da te pa ne bom dolgočasil, hočem ti povedati neko zgod-bico.

Nekaj mesecev pred tem romanjem, vstopil je na postaji P... mož velike postave, dobro rejen in poštenega obraza. Jaz, kakor sam veš, ljubim poštenjake, sem malo ne od veselja zavriskal, misleč, s tem bom pa prav bahato dirjal po slovenskih, kakor tudi po nemškutarskih krajih, češ, take močake imajo Slovenci. Veš, malokedaj me je kaj varalo, ali to pot me je. Komaj se je ta gospod nekoliko segrel pod mojo streho, kar izvleče počasi iz žepa kos umazanega papirja. In s tem je bil celo prav postrežljiv, ter ga je ponujal tudi mojim gostom. Misli si, kako sem se odahnil, ko sem videl, da so ga vsi odklonili. Pa veš kaj je bilo? Bog se ga usmili, grešni »Štajerc« je bil. Dragi tovarnik, ko bi ga ti slišal, kako je kvasil in razgrajal po slovenskih narodnjakih, čez sv. vero in duhovnike; in še celo mladeniče in dekleta ni pustil pri miru. Dasi nimam navade drugim, naj si bo sovražnik ali prijatelj, hudo želeti, vendar sem temu prav iz srca privoščil, da bi se pošteno ugriznil v jezik. Svoji dvaindevedeseti sreči se ima zahvaliti, da je izstopil, ker sem ga imel že tako v želodcu, da sem mislil v kak nasprotno prihajajoči vlak trkniti, naj bi se ta glavica nekoliko pomešala. Zapomnil sem si ga pa dobro.

Osemnajstega avgusta sem imel posebno službo, kakor sem prej omenil, namreč, da sem peljal romarje na božjo pot. Dali so mi malo dalje, kot po navadi počitka, ker so vedeli, da bom moral presneto vleči. Ko preglejujem množico, ki se je na peronu gnetila sem in tje, zagledam — misli si mojo jezo — zopet onega možička. »Da bi te strela!«, si mislim in srce mi je nemirno plulo. Kaj pa hoče ta tukaj? Menda se ja ne bo peljal k Mariji Pomočnici? Te misli so mi švigale kakor blisk sem in tje. Zadnjič sem trdo sklenil, da mu bom, ako bi se mi hotel kedaj zopet pridružiti, ušel kar spred nosa. Že sem hotel izvršiti ta naklep, kar mi pride na misel, da bo znabiti le dobro, ako ga počakam. In res. Tudi on je hodil na božjo pot, kjer je prišel k pravi pameti in se vrnil kot spokornik. Tudi sem že peljal seboj naročnino v Maribor za »Naš Dom« za to najdeno ovco, ki je srečno ušla krvoločnim volkovom.

Tako je pripovedoval brzovlak svojemu tovarišu, tovornemu vlaku ter je radovoljno žvižgaje oddirjal. Tovorni vlak je še komaj vzkliknil: »To je posnemanja vredno!«

Razne novice in druge reči.

Izginilo je več duhovnikov, ker jih je zopet zadnji »Štajerc« pohrustal. Vzel pa je te le gospode na piko: Središkega gospoda kaplana, kateri mora imeti presneto trde kosti, ker ga ima »Štajerc« v vsaki številki med zobmi, pa še vendar zopet pride na svetlo in nagaja ptujskemu kramarskemu listu; župnika Ogrizega v Črešnjicah mrcvari »Štajerc« s pomočjo Adamiča že po več številkah; istotako ne da miru župniku črešnjevskemu, gospodu Sušniku; ta gospod mu je poslal popravek in to listič boli; v kozjanskem okraju na nesramen način napada nekega župnika,

a imena ne pove. Seveda, tako delajo vsi poštenjakoviči proti duhovnikom! G. kapelana Dragotina (!) Roškarja v Št. Ilju je naredil »Štajerc« za »šentiljsko dekle«. Motiš se, ptujsko motovilo! Gosp. dekana Cafa pri Sv. Tomažu smeši zaradi njegove starosti ter se jezi nad gospodom, da svari ljudstvo pred slabimi časopisi. Ljubi Bog, zakaj pa se ti oglasi zmeraj vest, dragi »Štajerc«, kadar se govori o slabih časnikih? Ali veš, kdaj mačka zacvili?

Nemški dohtarje da bi enkrat ptujski »Štajerc« napadal, potem bi mu mi verjeli, da res dohtarjev, advokatov ne mara. V zadnji številki pa napada samo slovenske dohtarje, dr. Omuleca in dr. Rosino! To stori očitno samo iz sovraštva do Slovencev, kajti če bi dohtarjev res ne maral, potem bi tudi nemškim včas nabrusil ušesa. Toda ako bi to storil, kaj bi potem rekel nemški dohtar Delpin v Ormožu. Vse korektore bi vrgel v peč in »Štajerc« bi se ne upal iziti. »Štajerca« dajo namreč ptujski kramarji najprej po tem dohtarju pregledati, potem še ga le spustijo v »luft«.

Čudežne reči v zraku. Dne 24. avgusta so bile čudapolne reči v zraku. Zadnji »Štajerc« namreč piše, da so na shodu v Središču dne 24. avg. zborovalci »rezolucije ali sklepe kar z zraka (lufta) potegnili.« Središče pa ima res čudotvoren »luft«.

Ponos in dika Slovencev. Ako primerjamo mali slovenski narod proti drugim velikim, navdajajo nas različna čutila. Ne bomo tukaj teh čutil opisovali, saj si jih lahko misli vsakdo, pač pa hočemo nekaj napisati, nekaj, česar nima vsak narod. Kaj mislite, dragi bralci, kaj bi bilo to? Nič družega, kakor »družba sv. Mohorja!« Ako gledam zadnji »Slov. Gospodar« in vidim, da ima letos ta družba 80.046 udov, poskakuje mi srce od veselja. In kaj bi tudi ne, ako pogledam Lavantinsko škofijo, ki je letos napredovala za 1637 udov. Ko so lani prinašali časniki poročila, češ, toliko in toliko ima ta škofija udov, toliko je napredovala ali nazadovala, je imela lani Lavantinska vladikovina črni madež, ona je — nazadovala. Nazadovala je, »Štajerc« pa se je širil. Vse je drlo za ptujskim rešiteljem, vse ga bralo. Narodnjaki gledali so žalostno to početje, gledali kako so se lomile veje mogočne lipe, ter padale in usahnjevale. In ta list je bil edino kriv, da je Lavantinska škofija lani nazadovala. Naši Nemci so se že velesili, češ, — to seveda na tihem — sedaj enkrat si kopljejo Slovenci svoj grob. Ali svaka sila do vremena, pravi Hrvat, in tudi tukaj se je spremenilo marsikaj. Navdušena mladina, oklenila se je vrlega »Našega Doma«, nastopila krepko proti »Štajercu«, ki se je jel polagoma umikati. Moral se je pritepenec ptujski umakniti premoči »Našega Doma« in navdušene mladine. Povsod po Štajerskem je vstajala mladina in tukaj ponovim naj besede nekega rodoljuba, ki se je nekoč izrazil: »Ko bi »Štajerca« ne bilo, bi tudi mladine ne bilo!« To se pravi, mladina bi morebiti še bila sedaj malomarna v narodnem oziru. In, da je res tako, ter da so spoznali že mnogi namene »Štajerčeve«, je naraslo letošnje število Mohorjanov. To je jasen dokaz, da je vsekakor boljše dati 2 kroni in dobiti zato 6 lepih knjig, kot pa za 1 K 20 v umazanca-

nemčurja. Upamo, da bo od sedaj naprej Lavantinska škofija vedno napredovala. Vi pa, dragi mladeniči in dekleta, le naprej, po tem potu, katerega ste začeli, in narod vam bo enkrat hvaležen; delajmo tako, da bodo začeli sosedi z začudenjem klicati:

Kdo on je, ki vstaja čez veke na dan?

Kdo ta je junak velikanski?

Poglejte v obraz mu, obraz vam je znan!

To narod je — narod slovanski!

Shoda nepolitičnih društev v Ljubljani se je udeležilo kakih 50 štajerskih Slovencev. Zastopano je bilo 16 društev, največ iz Slov. gor., kjer je ravno naša mladeniška organizacija najbolj razvita.

Mariborsko Marijanišče. 28. sept. ob 5. uri zjutraj se bo darovala v cerkvi sv. Alojzija slovesna sv. maša za ude Marijanišča; med sv. mašo bode skupno sv. obhajilo za društvene ude; istega dne, v isti cerkvi ob pol 4. uri popoldne bode pridiga in slovesne litanije za omenjene ude.

Družba sv. Mohorja ima letos 80 046 udov, to je 3936 udov več kakor lani. Naša škofija šteje 25.408 udov, to je za 1637 več kot lani. Krška pa 6565 udov, torej za 357 več kot lani.

Sv. Ilj v Slov. goricah. To Vam je bilo čudo, da so nastopile naše mladenke v zadnjem »Domu« se svojim navdušenim dopisom! Že prav tako, le v tem duhu vrlo naprej dekleta šentiljska! A to nam mladeničem nikakor ni bilo prav, da so pisale, da je deklet v bralnem društvu več kot nas. Res sicer je, da je že jako lepo število deklet navdušenih za vero in domovino, a resnica tudi je, da se dekleta, kar se števila in delovanja za narod tiče, nikakor ne morejo meriti z nami mladeniči. Dekleta! Kje imate ve svojo »Zvezo«, kakor jo imamo mi? In mi fantje nastopamo večkrat tudi v javnem življenju, posebno ob času raznih volitev. Da smo delavni za narod, to bomo spet odločno pokazali pri letošnjih volitvah za deželni zbor. Agitirali, svoje očete in rojake bodrili, podpirali in navduševali bomo, in na vse kripelje si prizadevali, da bode vseh deset volilnih mož naše fare volilo le take poslanca, ki bodo nadaljevali bojni klic: »Proč od Grada« pod geslom vse za vero in domovino! Tudi do Vas tovariši-mladeniči zelenega Štajerja se obračamo, da v tem smislu delujete ob bližajočih deželnozbornih volitvah, da naša slovenska stranka ne bode nikjer propala, ampak da bode povsod sijajno zmagala, a vse »Štajerčeve« vsiljence bunknila ob tla. Skrbimo torej: »Da se oglasilo jih bode sto in sto: — Noben »Štajerčev« kalin nam poslanil ne bo!« Ako bode njegova lažikmetska, a kramarska stranka pogorela pri volitvah, še bode »giftna krotka«, ta »krotka živalica« prej poginila sramotno, predno se bode listje listje padalo z dreves. — Vsem dragim tovarišem-mladeničem po vsej slovenski domovini srčen bratski pozdrav od šentiljskih mladeničev.

Spodnja Polskava. V Slov. Bistrici je bil obsojen znani posilinemški agitator Gregor Hlapčič zaradi časti kraje na tri dni zapora ali pa 30 kron globe. Taki so!

Ponesrečil se je pri streljanju proti toči viničar Tomažič iz Partina. Ko je basal topič, se je smodnik naglo vnel ter viničarja hudo ranil. Pripeljali so ga v bolnišnico v Maribor.

Uboj. V neki krčmi blizu Maribora je bil dne 23. t. m. pri nekem prepiru ubit brezposelni zidar Draschbacher. Isti dan je bil tudi v tej gostilni težko ranjen z nožem 22letni viničarjev sin Rošker.

Okrajni glavar v Ptuj je postal namestniški tajnik g. A. Underrainer.

V Radgoni so imeli štajerski nemški kolesarji dne 7. septembra t. l. velik shod. Da bi se jim le kaka nesreča ne pripetila, kakor na prejšnjih shodih, ko so pijani kolesarji cepali raz kolesa in poljubljali kamenje!

Od Sv. Bolfenka pri Središču. Čudom smo se čudili, ko smo brali v vsenemški »Marburgerci« prestavljeni dopis od besede do besede: »Ali čuj in strmi svet! Trg Središče, daleč okoli po naši slovenski domovini znan po dobrih in tridih narodnjakih, ima vendarle, kakor smo se zadnjič prepričali, mlado — »Štajerčevo« strankico. Mnogi mladeniči središki so branili z vsem ognjem nemškutarsko glasilo »giftno krotka«, ter s tem pokazali, da so prišli iz dobre poti na slabo trnjevo pot. Da jih ni sram!« Istotako je »Pet-tauerca« prinesla dobesedno te vrstice. In da jih ni sram! Res, mladeniči središki, ki čislate »Štajerca«, kaj mislite sedaj, ko vidite, da celo vsenemški, protestantski listi zagovarjajo »Štajerca«? Ako vam še bije le iskrica domoljuba, ako še le malo trohico spoštujete svojo slovensko domovino, morajo se vam odpreti oči, in da sprevidite podlost zakrinkanega nemčurja in Nemca v slovenski obleki. List, katerega zagovarjajo taki listi, ki so sovražni celemu Slovanstvu, taki list ne more biti nič prida. Kaj ne, ljubi mladenič, da ga ne marate več, in da ste bili le v nevednosti zapeljani? Proč tedaj s »Štajercem«, proč z njim, ki dela razpor in pomaga spravljaliti zemljo slovensko v roke tujcem. Pred očmi naj nam bodo vedno besede, naj donijo po ušesih, ki presunejo vsakogar, ki še količjak ljubi rodno zemljo domačo; in te besede naj bodo kakor grom odpadnikom, kakor glas zmage in navdušenja narodnjakom: »Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti!«

V Krapju pri Ljutomeru je dne 15. avgusta umrla pridna deklica Ančika Cimerman v najlepši dekliški dobi po kratki in jako mučni bolezni. Bila je vzor domačim kakor tudi vaščanom. Tega leta ob Porcunkolovem še je hodila obiskat kot romarica cerkev Sv. Trojice v Slov. goricah in se je tam pripravila za pot v večnost, kakor da bi že vedela, če prav zdrava, da že stoji na robu groba. Za slovo ji je govoril sedmošolec Marko Sagaj in jo narisal drugim dekletom kot vzor in posnemo. Rajnka je rada prebivala v krogu svojih domačih »Naš Dom« kakor tudi druga berila. — Bodi nji lahka zemljica! — Na svidenje nad zvezdami!

Železnica Grobelno—Slatina se bo kmalu gradila. Od 9. do 16. septembra je obhodna komisija, ki pregleduje, čez katera posestva bo »lukomatija« žvižgal.

Od Sv. Eme pri Pristovi. Cenjeni gospod urednik! Odkar čitam vaš cenjeni list, našel sem večkrat kak dopis ali pa kakšne druge novosti od Sv. Eme. Mislite si gotovo, da stanujejo tukaj ob štajersko-hrvaški meji sami zavedni Slovenci, posebno ker imamo tudi kmetijsko društvo. Pa ne bo, gospod urednik! Naš župan

noče biti zaveden Slovenec. Ima namreč navado, da se podpiše namesto (kakor je pravilno): Ivan Hajnšek, vselaj: Johann Hainscheg. Gospod župan, ali se vam prvi podpis ne dopada? Tudi občinski pečat je čuden: Gemeindeamt St. Hemma polit. Bez. Cilli, Post: Pristova. Vidite gospod urednik, pristno nemški! Lepšega občinskega pečata še Berolin nima, ki je glavno mesto Preisovskega. Daleč smo prišli, res daleč, ali hudič naj ve, da nam nekateri predbacivajo, da nazadujemo.

Katoliško izobraževalno društvo se bo ustanovilo dne 28. t. m. v Št. Juriju ob juž. železnici. Katoliški moške in mladeniči, pridite takrat v obilnem številu na zborovanje!

Nesreča v trboveljskem premogokopu. 31letni delavec A. Rasberger se je v premogokopu ponesrečil. Pri razstreljenju se je po glavi zelo opekel. Izgubil je obe oči.

Velenje. Dragi »Naš Dom«! Od vseh strani naše mile Slovenije prihajajo ti dopisi, le iz naše strani menim, da ni dospel nikakšni. Vse je obče mrtvo, nikdar ne sliši noben časopis o nas in kar zve, gotovo ni nič kaj dobrega. Pri nas imamo dve gg. učiteljici, sicer eno gospodično za ročna dela, katera prav zvesto in pridno čita ptujsko »mulo« po domače »Štajerca«, baje zato ker je jako resnicoljuben. To pač ni res! »Štajerc« je le za kratkovidne ljudi. Seveda bi dobro bilo, ko bi se gospodična učiteljica enkrat zbudila iz svojega spanja, in se poprijela dobrih slovenskih časopisov in knjig, ki so pisane v krasnem — slovenskem duhu, da bi v kratkem tudi odvadila svoje učenke med ročnim ukom ali delom kvariti naš mili jezik. Da g. učiteljica sploh dovoli rabiti svojim učenkam takšne izraze, je nad vse sramotno, kakor: špancirat, strikat, fort, lust, strikfrajla, trenat, hakelnodel itd.

Dva jetnika sta ušla iz zaporov marenberskega sodišča. Zbolel je namreč ondodni ječar ter ga je nadomestoval nek čevljar, ki po noči ni spal v jetnišnici temveč doma. To priliko sta porabila dva nevarna tata, razvalila peč, izdolbla v zid luknjo in tod pobegnili.

V Marenbergu okrajno sodišče na cesarjev rojstni dan ni razobesilo zastave. Najbrž jo meni razobesiti tedaj, ko bo nemški »kajzer« obhajal svoj god.

Velika čarovnija nekje ob Pohorju. V nekem lepem in prijaznem kraju ob Pohorju so živeli nekdanj Slovenci, Nemci in nemčurji v najlepši zastopnosti. Kjer je bil eden, je prišel drugi in tretji itd. in ustanovili so društvo. Pri nekih volitvah pa so se Nemci in nemčurji med seboj sprli in tako hudo razjarili, da so si zaprilegi večno sovraštvo, in če so se slučajno na cesti srečali, so drug pred drug zega pljuvali; da, najbližnji sorodniki so se drug drugega izogibali. Začeli so se tožariti in nekaj jih je bilo na znatne stroške obsojenih. Naenkrat pride nekemu šaljivcu krasna misel. Na suh hrastov kol (hrastov les je že od nekdanj Nemcem svet) pripne staro frankfurterco, jo visoko vzdigne, strašno zaheila in prejšnji sovražniki hitijo skupaj, padejo na kolena, se trkajo na prsa, planejo kvišku in se poljubujejo, da je kar cmokalo in pozabljeno je sovraštvo in razprtija. Da bi ta sprava trajna ostala, so si priredili »Bismarckfest« in zato izvolili najprimirnejši prostor, lep hrastov log (že od nekdanj

teutoburger log imenovan) v katerem so otroci blagega in skrbnega očeta in posestnika tako dolgo »heulali«, da so posestvo in posestnika »zaheulali«. Lepo posestvo je kupil po dražbi neki žid. V tem židovem logu se je obhajal 24. avg. »Bismarckfest«. Sedeli so skupaj prej tako zagrizeni nasprotniki v najlepšem prijateljstvu, in tako pokazali, da ima frankfurterca to strašno čarovno moč, da take sovražnike v enem hipu spravi. Bil je krasen dan, le »heulali« so tako grozovito, da so vse krilatce prepodili. Nobena vrana se tam več ne dere. Nobena žolna se ne upa kljuvati po suhih skorjah — še predrzen vrabec se skrbno ugiba loga. Prijazni slavček pa tako nikdar več tamkaj prepeval ne bo.

Uro iz rženega kruha je v Gradcu sestavil Vaclav Součka. Ura in vse, kar je v njej, je iz rženega kruha. Za delo je g. Součka potreboval dva meseca.

»Moskito« ali komar je edini slovenski šaljivi list v Ameriki, ki izhaja vsak četrtek. Naročnina za Evropo stane 10 K. Ta list je tudi edini ameriški slovenski list, ki se spominja družbe sv. Cirila in Metoda. List toplo priporočamo vsem Slovencem posebno pa slavnim bralnim društvom in čitalnicam. Naročnina naj se pošilja na upravništvo »Moskita« Cleveland, Ohio. 1778 St. Clair, Amerika. List ima velikost »Našega Doma« in ima 8 strani. Slovenci naročimo si ga, in ima vsaj nekoliko v zvezi z našimi rojaki onkraj velike mlake.

* * *

Grozna nesreča. Iz Pontablja poročajo: Tatinski lovec Cesare Tabacco je šel na lov na srne. V gozdu sta neka Lahinja in nje 12-letni sin nabirala maline. Lovec ju je videl daleč zu grmom in ne da bi dalje gledal, kdo je tam, je ustrelil mené, da je meril na srne. Fant je obležal na mestu mrtev, mati je težko ranjena. Lovec se je sam naznanil sodniku.

Libuče. Naše zborovanje podružnice, na katero je tudi »Naš Dom« opozarjal, bilo je navzlic slabemu vremenu vendar prav dobro obiskano. Od daleč so prihiteli rodoljubi; zlasti pa je veselo, da so se Libučani v tako obilnem številu udeležili, zakaj s tem so pokazali, da so za podružnico navdušeni in jo hočejo podpirati. V največjem dežju je stal naš kmet na prostem — sobe gostilne so bile premajhne — in poslušali govornike, ki so pa tudi svoje govore izvrstno sestavili in navdušeno predavali. Želeti je, da bi se govor g. Valentina Weisa objavil, da bi se širši krogi z njim seznanili. Poljudno je razpravljaj č. g. Dobrovc o življenju in trpljenju sv. Cirila in Metoda. Govoril je tudi velezaslužni naš deželni poslanec g. Grafenauer, katerega je ljudstvo z »živio« kliči in s ploskanjem navdušeno pozdravilo in željno pričakovali jurist g. Ožbolt Ilavnik, tukaj znan pod imenom »rebrški Ožbe« ali »Bezirk«, ki je svojim resnim besedam dodal marsikatero smešnico in je tako skrbel tudi za kratek čas. Hvala gre tudi gg. tamburašem iz Celovca in pevcem iz Šmihela, ki so nas s tamburanjem in petjem prav izvrstno zabavali, kakor tudi gosp. Hartmanu, gostilničarju, libuškim narodnim dekletom, ki so hišo in oder tako krasno ovenčale, sploh vsem, ki so kakorkoli se trudili za shod. Podružnici želimo še mnogo takih shodov.

Samomori. V Ehrenthalu pri Celovcu se je dne 26. avgusta v svoji sobi obesil 47-letni Ignac Činder. Predno je to storil, se je še prepiral s svojo ženo, potem pa jo je odpravil iz izbe in se obesil. Vzrok je žganje, po katerem je prišel na nič. — Na Vratih se je dne 24. avgusta obesil 66-letni dninar N. Nesman p. d. Mik. Ko je šla žena k sv. maši, vzela si je mož v skednju življenje. Baj se mu je zmešalo.

Dobrlavas. V našem okraju je zopet začela razsajati svinjska kuga. Precej svinj se je že poklalo. — Letina je v obče precej dobra, tudi sadja bo še nekaj.

Škocijan na Koroškem. Na veliko Gospojnico zvečer je bila naša farna vas v veliki nevarnosti. Gorelo je pri Tišlerju. Na koči sami ni bilo veliko škode, sreča pa je bila, da je bila mirna noč. Če bi bil količkej veter, bi zgorelo morda tudi Majerjevo gospodarsko poslopje, potem hiša in kdo ve, če bi se mogla ubraniti cerkev in sosedje. Vsa čast našim domačim možem in ženskam, ki so tako pridno gasili in donašali vode; tudi požarna bramba iz Sinčevsi je lepo storila svojo dolžnost. — Nihče ne dvomi in vsak, ki razmere in kraj pozna, bo mi prav dal, da prebivajo v Srejah pridni, krščanski in poštene ljudje; tembolj se mi čudno zdi in ne morem prav razumeti, da ima v celi naši fari ravno v Srejah največ naročnikov »Štajerc«, tiste grde »cajtge«, ki že blatijo vse, karkoli je bilo dosedaj kristjanom sveto, in katerih ne mara v svoji hiši nobeden pravi krščanski gospodar. Torej, nekateri Srejanj, kaj delate? S tem pa Srejanom nikakor nočem jemati dobrega imena, katerega so si dosedaj zaslužili vsled svoje poštenosti po vsej pravi.

Kamen na Koroškem. Strašna nesreča se je pri nas zgodila 17. avgusta. Zidar Fr. Kompoš p. d. Ofnerjev v Kamenski gori, rojen 1876 v Št. Vidu, je storil strašno smrt. Tam blizu, kjer se je pred 3 leti v najhujšem svojem diru prekučil ponočni brzovlak iz Celovca, med postajico Rikarjaves in kamenskim mostom, se je vrgel Kompoš pred mašino vlaka, ki predpoldan vozi v Celovec. Bil je takoj mrtev. Ko je strojevodja videl Kompoša iz grmovja skočiti na železniški tir, ni mogel več nesreče zabraniti, četudi je precej zavrl. Nesrečnež je bil nekoliko slaboumen in pred par leti nekaj časa v celovski norišnici. Prejšnji večer se je razgrajal po Kamenu in okoli kamenjskega farovža, drugi dan — v nedeljo — pa si je šel po grozno smrt, ko so ravno ljudje bili v cerkvi. Zapustil je pismo, v katerem se je poslovil od znancev in prijateljev. Bolezen iz mladih let bi naj bila vzrok strašnega samomora. — Deset dni poprej pa je Drava pri mostu vrgla na suho mrtvo moško truplo. Dosedaj se ni moglo dognati, odkod bi ga donesla voda. Meso na licu je že razjedeno do kosti; mož je je moral biti star okoli 40 let.

Roj v stolpu. V Št. Rupertu pri Velikovcu se je v farnem stolpu nastanil roj čebel. Bržkone je kje zbežal in našel potem zavetje visoko gori med tramovjem. Zvonenje ga ne moti. Visoko gori morajo nositi pridne čebelice obilni sad ajdove paše.

Sinčavas na Koroškem. Ker ima naša zadruga prevelike stroške in je pretežko vse nadzorovati, se bo najbrže opustilo sprejemanje žita v Velikovcu in se

sprejemalo žito samo v Sinčivesi. Boljša manjša trgovina z dobičkom, če tudi malim, kakor pa večja z izgubo. Zadrugniki onkraj Drave, na severni strani Velikovca, bodo pač morali voziti v Sinčoves, kamor se mora itak vse voziti, ker je tam železnica. Voznino bodo dobivali kmetje sami, kakor so že dosedaj nekateri večji posestniki, če je bil čas in pot lepa, dovažali od velikovške strani. — Zadrugnikom bode mogoče jeseni dobiti lepih jabolčnih drevesc iz zadrugne drevesnice po 15 vin. počez, izbrane pa po 20 vin. Kdor ni zadrugnik plača 25 kr. Dovažanje žita bode treba urediti, zato da gre delo lažje in boljše od rok in da kmetom, ki dovažajo, ni treba tako dolgo čakati. Dovažalo se bode v sredo, četrtek in soboto, drugi delavniki pa ostanejo zadrugi za notranje delo.

Koroške novice. Mohorjeva družba šteje letos čez osemdesettisoč udov. Nemci, katerih vas je petdesetkrat več, kje imate kaj tacega? Lepo je napredoval slovenski del koroške škofije. — Celovsko Marijanišče, v katerega se sprejemajo samo mladeniči, ki se hočejo pozneje posvetiti duhovskemu stanu, je imelo lansko leto 161 gojencev, med temi mnogo izvrstnih dijakov. — Na šoli v Pokrčah, kjer prebivajo sami Slovenci, je razpisano mesto učitelja. Kakor je že na Koroškem navada, se ne zahteva, da bi učitelj moral znati slovenščino, četudi hodijo v šolo otroci popolnoma slovenskih starišev. Kaj bi pač rekli in naredili Nemci, če bi se za njihove šole od učiteljev ne zahtevalo znanje nemščine, temveč bi, recimo slovenski učitelj, njihovo deco učil samo v slovenskem jeziku, katerega otroci ne razumejo!

* * *

Pogumen deček. Dne 1. septembra so se popoldne otroci kopali v lšci na Kranjskem. Naenkrat zaide učenec tretjega razreda na Igu Anton Cankar v tolmun; že je izginil pod vodo, le enkrat skoči še in pokaže glavo; tedaj pa skoči v obleki in popolnoma opravljen Anton Miglič, učenec petega razreda na Grabnu v Ljubljani za njim, ga potegne iz tolmuna in tira proti obrežju. Toda kmalu bi bil plačal ta svoj požrtvovalni čin z življenjem, ker Cankar ga je krčevito objel okolu vratu. Hvala Bogu oba sta se rešila.

Pretep pri prodaji kumar. Na slavnoznanem trgu za kumare v Znojmu na Češkem so kmetje sklenili, da bodo prodajali kumare po enotnih cenah. Kupovalci niso bili s tem zadovoljni. Prišlo je do pretepa. Kmetje so na kupce metali kumare in čebulo ter jih zapodili v beg.

Vpliv podnebja na dolgost življenja. Malo je takih, ki preživijo eno stoletje in tudi te številke so na raznih krajih različne. Tako ima nemška država izmed 56 milijonov prebivalcev 778 takih, ki doživijo starost sto let. Francoska izmed 40 milijonov 213, Angleška 146, Šotlandsko 46, Švedsko 10, Norveško 23, Belgijska 5, Danska 2, Švica nič, Španska 401, majhna kraljevina srbska, v kateri je 2 in pol milijona prebivalcev ima 575 takih, ki preživijo sto let.

Smrtna vožnja k poroki. V Tarca na Ogrskem se je peljal k poroki učitelj Jožef Lohmeier s svojo nevesto in gosti. Na poti so se splasili konji. Voz se je prebrnil tako nesrečno, da ste bili nevesta

in neka njena sorodnica na mestu ubiti, učitelj je pa nevarno ranjen.

Nevarna stava. V bližini Pittsburga se je moral te dni ustaviti osebni vlak. Na progi pred vlakom je sedel nek deček in se ni hotel odstraniti, naj je tudi stroj na vso moč piskal. Ko se je vlak ustavil, vstal je deček in izjavil, da je stavil, da bode vlak ustavil.

Oba štiri ure čakala. Helena možu, ko je prišel iz gostilne pozno zvečer: »Cele štiri ure sem čakala, da prikolovratiš domov!« Hanza nedolžno: »Tudi jaz štiri ure, da bi ti zaspala!«

Čuden dež. V Parizu in okolici je padal nedavno dež črnkaste barve; ko je nekaj te vode izpuhtelo, se je pokazal jako lep, črn prah, sličen ogljenemu prašku.

Ponarejalci denarja v Rumuniji. V Bukareštu so zasledili celo veliko ponarejalnico denarja v strojni delavnici glavnega kolodvora. Tekom let so železniški ključarji spravili v promet nad 300.000 frankov ponarejenega denarja.

Za šalo se je obesil neki Francoz Lucien Arnaud v Žirondi. Pozval je na obed svoje prijatelje in se z njimi prav dobro zabaval. Vladalo je pravo veselje. Proti koncu banketa pozove k sebi brivca, se da obriti in počesati ter se nato vrne k svojim prijateljem, katere pozove, naj mu zapoje vesele pesmi. Ko so začeli pevati odide v svoje skladišče. Prijatelji so ga dalje časa pogrešali, končno so ga šli iskat in našli obešenega med šunkami in salami v skladišču. Arnaud je bil obče-znan kot vesel človek, ki ga ne mine kmalu dobra volja.

Predsednik Zedinjenih držav Roosevelt v nevarnosti. Lovski voz, v katerem se je peljal Roosevelt, je med Rits-Fieldom in Lenoxem trčil ob elektriški voz. Predsednik in njegov tajnik sta lahko ranjena, en stražnik in oba konja so ubiti. Voznika elektriškega voza so prijeli.

Nov izbruh Mont Pelee-a. Martiniški vulkan, o katerem smo že pisali, je neprestano bruhal že od 15. m. m. Bobnenje se je čulo že od davno poprej in sicer v veliko daljavo. Pepel je pokril ladje daleč na morju. V noči 30. avgusta so se pojavili trije izbruhi. St. Pierru se ni mogel nihče bližati. Prebivalci kraja Le Carbet so pobegnili sredi noči v notranji del otoka. Z vsemi razpoložljivimi čolni so odvažali ljudstvo z obrežja v Fort de France. A tudi tu ni bilo miru, ker je morje poplaval velik del mesta. Porušeni in pokončani so kraji La Carbet, Morne Rouge in Ajopa Bouillon. — Blizu 1050 oseb je mrtvih in do 1500 ranjenih.

Kraljev osel. Ludvik XV., kralj francoski, je imel zvezdoznanca. Ta mu je prerokoval, da bode prihodnji lovski dan imel najlepše vreme. Kralj pa je na lovu zašel in prišel do ogljarske kočje. Ogljar mu je prorokoval: »Vi bodede danes še pošteno mokri.« Kralj ga vpraša od kod ve? Ogljar mu odgovori: »Le pogledajte mojega osla, kako špiči ušesa, to je gotovo znamenje, da bode deževalo.« Ko je kralj došel do svojih lovskih tovarišev, vsula se je strašna ploha. Cela lovska družba je bila do kože premočena. Tedaj je kralj v svoji jezi spodil zvezdoznanca in vzel k sebi ogljarja z njegovim oslom, rekoč: »Ako že mora osel bití, imeti hočem vsaj pravega.«

Grozen potres. V zgornjem delu Santa Barbara county v Ameriki je bil

silnen potres, ki je porušil cele vasi. Sicer je bilo več malih sunkov že od 27. julija, toda ljudje se niso brigali za to. Nakrat pa je pričelo tako neusmiljeno tresti, da so ljudje bežali iz hiš ven pod milo nebo. V pol ure je bilo sedem hudih sunkov, ki so popolnoma, spremenili površje enega dela Santa Barbara county. Kos zemlje, 15 milj dolg in štiri milje širok je bil razpokan, novi griči so nastali in vse vasi so bile porušene. Posebno hudo je razdejano mesto Los Alamos, kjer so se morali vsi ljudje izseliti. Na tisoče dolarjev škoda se je tudi prigodilo v Dallard, Santa Ynez in Lampoo.

Potrebno vprašanje. »Če boste z mojo hčerko lepo ravnali, dobite povrh dote še deset tisoč goldinarjev. — Dobro! Kaj pa dobim, če ona ne bo z menoj lepo ravnala?«

Amerikanci kot prijatelji. Amerikanci imajo navado, da si v pozdrav ali slovo stiskajo roke. In to delajo tako, da človeku kar podrobijo kosti. V Jowi je podal nek prijatelj kapitanu Mac Clanaamu s toliko silo roko, da je polomil kapitanu več majhnih koščičic, in so mu morali zdravniki odrezati roko, ker bi drugače kapitan dobil raka. Ne sklepajmo toraj prijateljstva z Američani, če hočemo imeti še cele kosti.

Zanimiv poskus. Neki angleški učenjak si je napravil veliko prizmo, katero je postavil na polje, ki je bilo posejano z divjo salato. Postavil je pa prizmo tako, da je padala na polje solnčna svetloba, razdeljena v posamezne barvne trake. Kjer je bila višnjeva svitloba, niso rastline skoraj nič rastle, v zeleni svitlobi je bilo nekoliko boljše, v rdeči luči so bile bilke dolge in tanke, v beli in rumeni luči je pa salata bujno rastle.

Previdnost. Sin čitaje časnik, reče materi: »Ravnokar berem o veliki povodnji, ki ...« Mati prestrašeno: »Za božjo voljo, molči o tem in ne povej nič očetu, takoj ga bo pričelo žejeti.«

Čudežno ozdravljenje sv. Gorgonije. Cerkvena zgodovina pripoveduje o mnogih čudežih, ki jih je storil Jezus v presv. zakramentu. Tako n. pr. piše cerkveni učenik sv. Gregorij Nacijanski († 389) o svoji sestri sv. Gorgoniji sledeče: »Moja sestra je bila smrtno bolna. Zdravniki niso imeli nikakega upanja več. Tu vstane draga sestra sredi noči in se poda v cerkev. Pred tabernakelnom, kjer prebiva naš Gospod Jezus iz ljubezni do nas, pade na kolena in mu govori od njegove dobrote in o čudežih njegove ljubezni: »Nekdaj«, mu je rekla, »se je dotaknila revna, po hudi bolezni trpinčena žena le roba Tvoje obleke in je bila hipoma ozdravljena. Kako, moj Gospod Jezus, ali niso Tvoje dobrote nič več tolikšne? Ali Te naj Tvoja dobrotljivost, Tvoja sočutna milost več ne gane, da bi pomagal bolnikom? Glej me na tleh pred nogami Tvoje neizcrpljive usmiljenosti. Glej me tu pred tem tabernakelnom, kjer si sebi iz brezmejne ljubezni do človeških otrok izbral stanovanje. Da, obljubo sem storila, da ne vstanem, preden me ne ozdraviš.« — Ko je skončala to molitev — pri kateri ne vemo, kaj bi najbolj občudovali: ali živo vero ali ljubezen — Gorgonija vstane. Njena molitev je bila uslišana, bila je ozdravljena.»

Križ ob morju.

Prev. Iv. Vuk.

Vreme je bilo slabo, morje burkalo, vihar je divjal in tulil krog majhnih hišic, dež je lil, kakor bi bile odprte vse zatvor-nice neba. Na nekem osamljenem otoku na Angleškem so stanovali ribiči v svojih nizkih hišicah ter gledali razjarjeno nebo, kedaj se zopet utolaži. Tesno jim je bilo pri srcu in malone so začeli obupavati. Njih hišice so stale na ozkem delu zemlje, katero je morje ločilo od glavnega dela otoka; ako se vreme kmalo ne pomiri, preti jim lakota. Nevarnost njih hišic in celega otočja je bila očita, in od raznih strani so bili posvarjeni, da se naj izselijo. Zna se enkrat pripetiti, in to za gotovo, da poplavi voda cel otok. Sklenili so oditi, a vendar so se še obotavljali, ker ta del zemljice, ta otočec je bil za njih domovje. Njih predniki so postavili hišice, njih očetje so bili tam rojeni in pod temi nizkimi strehami zatisnili so tudi oči. Ko pa vidijo razburkano morje, ko vidijo množino padajočega dežja, ko voda narašča in jim preti lakota, sprevidijo tudi nevarnost, ki jim žuga, ako se še dalj časa obotavljajo. Sklenejo torej se na pomlad izseliti. Dva dni pred Božičem se nebo zjasni in morje leži mirno kot majhno dete v zibelki. Sedaj pride zopet veselje in živahnost med ribiče, njih žene in otroke.

»Danes se lahko peljamo na drugo stran«, rečejo veselo, »in ako Bog dá, imamo dovolj za praznike.« Kmalu nato se odpeljejo in vrnejo s polnimi čolni nazaj. Otroci vriskajo, žene pojo in možaki si stiskajo od veselja roke. Drugi dan sklenejo starejši možje se zopet peljati na morje na ribji lov, mlajši pa v mesto na ribji sejem, da še nakupijo potrebno za praznike.

Zgodaj drugi dan, še pred solnčnim vzhodom, je bilo v majhni vasi na otoku vse pokoncu. S solnčnim vzhodom se odpeljejo na morje in na kupčijo. Tam na obrežji stoji velik, črno pobarvan križ, na katerem visi bela podoba Odrašenikova, vidljiva od vsakogar daleč okrog po morju.

Pred davnimi leti, tako se pripoveduje, se je razbila ob obrežju velika ladja. Od vseh popotnikov rešil se je le jeden. Le jednega moža je vrglo požrešno morje na suho, katerega je našel ribič. Jezika rešenca niso prebivalci otoka razumeli, vendar so ga oskrbeli s potrebnim in ga prepeljali v bližnje mesto. Vse je na moža pozabilo. Nekaj mesecev je preteklo in tujec-rešenec je prišel zopet in tokrat delavci, ki so pripeljali velik križ. Na mestu, kjer ga je vrgla voda na suho, postavili so križ in ga obrnili k morju. Potem so odšli. Ljudstvo pa, ki je gledalo ta prizor najpoprej iz svojih koč, približalo se je spoštljivo. Pred podobo križanega Rešenika pokleknejo in molijo za duše, ki so v sili. In enaka molitev napisana je na križu.

Ko so pozneje nekatere družine iskale prostora za naselbino, so si ga izbrale pri križu, kjer so postavile svoje hiše. Križ jim je bil cerkev. Ko je prišel duhovnik iz bližnje župnije, postavil je pod križem priprosti oltarček in pod razpeto podobo krvave daritve opravil je nekrvavo daritev. Pod to podobo zadobivalo je ljudstvo odpusčenje grehov, tukaj so se krepčale in ozdravljale njih duše. Tukaj so bili

krščeni njih otroci in tukaj so sklepali zakone. Od ranega jutra do poznega večera, da celo po noči klečal je ta ali oni pod križem.

In kadar se zvečer vračajo ribiči v svoje hišice, pogledujejo resno podobo Odrešenika. Naj posije solnce in obdaja s svojo bliščečo svetlobo križ, naj razsvetljuje tiha luna motno okolico, naj pihlja poletni vetrič krog podobe ali naj razsajajo nevihte krog nje, ostane vedno nespremenjena. Ljudje mró in novi rodovi nastopajo, le veliki križ ostane nespremenjen. Obličje Odrešenika je blede, resno gledajoče po morju, njegove razpete roke objemajo majhni otočiči.

K temu križu se napotijo ljudje, o katerih smo poprej govorili. Le jeden obstoji na strani in ustnice mu krožijo v zaničljiv posmeh. Nekateri postanejo nevoljni, ko ga vidijo, drugi ga zopet pomilujejo. Vitka, mlada deklica odtegne nežno ročico spremljevalcu in stopi k zasmehovalcu.

»Milan«, reče ganljivo, »zakaj stojiš tukaj z zaničljivimi pogledi? Pojdi in moli z nami za sé in za druge!«

»Molim naj, k temu lesenemu križu? Nikdar!« odgovori grenko se smehljaje.

»Milan, dobro veš, da ne molimo k lesenemu križu, temveč k Gospodu Jezusu, ki je na njem umrl!« zakliče mlada deklica s solznimi očesi.

»Leseni križ, ali Gospod Jezus, to je eno in isto. Milan se ne klanja pred križem, ne pred tistim, ki je na njem umrl.«

»Bog nam bodi milostljiv«, reče deklica preplašena in se pokriža. »Naj ti mili in usmiljeni Jezus, ki je umrl za te in za me, odpusti te grozne besede!

On prime njeno roko.

»Helena, reči mi srečno«, zasepeče s hrepenečim glasom, in upre svoje oči v njeno obličje.

»Srečno, Milan, in Bog, katerega ti tajiš, naj te obvaruje in pripelje srečnega nazaj!«

»Helena«, nadaljuje Milan, »ljubi me, kakor ljubim jaz tebe. Pojdi z menoj. On te ne ljubi tako, kakor jaz. Pojdi z menoj, bodi —«

Naglo odtegne deklica roko iz njegove in odbeži k drugim.

Rudečica na obrazu dekleta ne uide mlademu možu, ki jo je poprej spremljal. Pristopil je k njej in jo vprašal obotavljaje:

»Kaj je rekel, Helena?«

»Oh, vedno stari odgovor, da noče moliti«, reče deklica in povese oči.

»Ta izdajica, odpadnik!« vsklikne ježno.

»Imej usmiljenje z njim in moli za njega, Josip«, pomiruje Helena.

»Helena, zakaj ga zagovarjaš? On je izvržek našega dobrega starega imena, sramota za vso vas — črna ovca.«

»Bog ljubi črne ovce ravno tako, kakor bele, ljubi Josip«, reče ganljivo.

»Nikdo drugi se ne briga za njega, kakor ti. Ali delaš to zavoljo njegovega lepega obraza?«

Potrpežljiva je bila hčerka ribičeva, zato odgovori:

»Ne, Josip, to ravnam zavoljo njegove duše. S preziranjem in zaničevanjem ga ne spreobrnemo. Tako ni ravnal Odrešenik z grešniki!«

Mladenč obmolke osramočen. Vendar je že ljubosumnost vzkalila in pognala korenine v njegovem srcu.

»Ti skrbiš bolj za njegovo dušo, kakor za mojo. Zakaj?«

»Njegova duša je potrebna več skrbi, kakor pa tvoja. To je vzrok!«

»Mnogokrat si mislim, ko bi ta stvar stala drugače, bi ti —«

Helena ga molče, začudeno in milo-očitajoče pogleda. On jo pogleda v oči, pogleda se srečata.

»Odpusti mi, ljuba Helena, da sem te žalil in tako dvomil o tebi!«

»Josip, jaz ti odpuščam. Pa prosim te, ne dvomi o meni. Stariši na smrtni postelji so naji blagoslovili, najini srci sta si naklonjeni, tvoja sem in hočem biti, zato prosim, ne dvomi!«

Približala sta se k drugim, pokleknila in molila. Zasmehovalec pa je stal nepremično nekaj trenutkov, oko mu je počivalo na eni osebi med klečočimi; z zlobnim nasmehom se obrne in odide k čolnom.

Ko odmolijo, vpraša Helena:

»Josip, ali prideš že jutri nazaj?«

»Da, Helena, ako bo božja volja«, je odgovor.

»In ti boš na potu prijazen proti svojemu bratancu Milanu ter ga srečno pripeljal nazaj; ni res, Josip, da ga boš?« prosi milo deklica.

Nekaj trenutkov se stegnijo oči Josipa, potem pa reče smehljaje:

»Da, Helena, srečno bodem črno ovco pripeljal domov.«

Nekaj ur pozneje je bilo, kot bi izumrla vsa vas. Le tu in tam se zdaj pa zdaj pokaže žena ob vratih in oko ji splava k velikemu križu in po morju. Potem obrne oko k nebu. Morje je mirno, nebo čisto kot ribje oko, le tam na severovzhodni strani se vidi ozka črta črnih oblakov. Ta črta se širi in veča. Morje se prične rahlo zibati, kakor zibelka otroka. Ta sprememba ne vznemirja niti najmanje žen. —

Vendar! Kaj to! Na pragu vsake hiše se prikazujejo prestrašeni obrazi. Tam, kjer se je preje dvigala ozka črta oblakov, postala je temna stena, ki se dviga vedno višje in višje, gnana od viharja. Kmalo je bilo popolnoma temno in morje je nemirno pluskalo. Sedaj zatuli vihar, morje se peni in šumi, val se dviga nad valom, kakor bi hotel doseči oblake.

Žene in otroci hité k nogam Križanega in vroče, srčne molitve se dvigajo proti nebesom za njih ljube, ki so daleč na morju. Bled obraz Zveličarjev se jim je zdel milejši. Šumenje burkajočega morja in tuljenje viharjev prevpije molitve žen. Črna tema obdaja morje in zemljo. Minute tečejo počasi, kakor dnevi; žene nastavijo na okna luči, oborožijo se z rešilnimi vrvmi, vzamejo seboj svetilke in čakajo na obrežju. Nekaj časa mučnega čakanja preteče, kar se zasliši slab klic. Žene začno mahati s svetilkami in kličejo, pa le veter in valovi se jim posmehujejo. Zopet mahajo s svetilkami in kličejo, pa odgovora ni od nikoder.

Ure potekajo. Vihar razsaja vedno hujše in še vedno stoji žene ob morju čakaje, utopljene v molitev. Zopet se zaslišijo glasovi, tokrat močnejše in glasneje. Zopet kličejo in mnogo rok vihti svetilke. Glasovi se bližajo in žene molijo. Val vzdigne čoln, v katerem se obupno oklepata vesla dva moža, in ga vrže k nogam žen. V istem trenutku objameta dve ženi svoja moža in tri druge stokaajo, ker so

zvedele, da so otroci izgubili očeta. O drugih čolnih ne vesta možaka ničesar.

Moža pošljeta žene in otroke v hiše. Vse ubogajo, le Helena ne. Ona nima matere ne očeta, da bi je tolažila, temveč z rešilno vrvjo in s svetilko v rokah stoji na obrežju, gledaje proti jugu. V nočni temi, v svoji beli obleki, stoječa tako je bila videti kot kaka nadzemeljska prikazen. Kar se zasliši od morja glas.

»Helena!« zakliče nekdo komaj slišno iz teme.

»On je tukaj! On je tukaj!« vsklikne in dirja naprej. Moža ji sledita. Luč svetilke posveti po peneči vodi in pokaže čoln, boreč z razljučenimi valovi. Ribiča vržeta rešilne vrvi, ki pa padejo pred čolnom v vodo. Zastoj se trdita veslarja spraviti čoln naprej. Nekaj trenutkov ga zakrije val, potem ga dvigne visoko, kot bi pomisljeval, ali ga naj pokoplje v globočino ali vrže na suho. Sedaj pade svetloba svetilke v čoln. Moža v čolnu sta Josip in Milan.

Kot stolp visok val se približa.

»Moj Bog, morje je izstopilo na otok!« vsklikneta moža tik Helene in ona se čuti, kot bi jo nekaj vleklo nazaj! S silo se oprosti. Čoln se je nekoliko približal in natančno opazi Helena bled obraz Josipa in Milanove črne oči. Enega lahko reši, oba ne more. Kratka molitvica za srčnost, potem vrže vrv — Milanu.

»Josip, ne dvomi o meni! Prosim te, ne dvomi!« zakliče proseče. Prime za konec vrvi in leti proti križu. Voda se dviga vedno višje in višje. Vpiti in klici utaplajočih se žen in otrok prihaja na njeno uho, vendar valovi jo potiskajo naprej. Še enkrat dvigne svetilko. Njena luč ji pokaže velik križ, napol pod vodo. Skuša ga doseči, valovi jo dvignejo visoko v zrak in jo nato potegnejo v globočino k ljubemu Josipu.

Drugo jutro zve duhovnik o pogubi vasic. Nažene konja, da hitreje stopa in kmalo dospe na kraj nesreče. Prijazne hišice, katere so še stale včeraj tukaj, so izginile. Nekatere so bile popolnoma odnešene, od drugih se še vidijo razvaline. Prebivalci, ki so bili še včeraj tako veseli, kje so sedaj? Nikogar ni, vse je mrtvo. Le veliki, črno pobarvani križ, na katerem visi bela podoba Odrešenika, stoji nepokvarjen, klubajoč vsem silam. Spoštljivo se mu približa duhovnik.

Ko pride bliže, zagleda človeka, oklepajočega se križa. Ko pogleda v obličje še živega moža, ki ni opazil bližine duhovnika, zakliče:

»Milan, Milan!«

Mož dvigne desno roko k podobi in vsklikne:

»Glej ga — On je Bog!«

Duhovnik se skloni čez njega in zopet zakliče: »Milan!«

»Glej ga — On je Bog!« ponovi Milan in dvigne roko.

Duhovnik mu poda nekatera krepčila.

Ko se je Milan zavedel, pripoveduje:

»Moj bratane Josip je zgrabil za vrv, ki jo je vrgla Helena ter jo potisnil v mojo roko. Potem so valovi odnesli njo in vrv in naju razločili. Močno se držeč vrvi sem plaval naprej, kar me valovi vržejo ob nekaj trdega. Zgrabil sem z obema rokama in spoznal križ. Voda je bila ob njega, vendar je stal trdno, kakor skala. Voda je naraščala ter me dvigala višje in višje, dokler nisem čutil mrzlega ob-

lička Njegovega ob svojem. Dobro sem razloževal bodeče trnje njegove krone. Upadajoča voda spustila me je zopet k tlom in ostal sem pri tleh križa tak, kakor sem se ga v strahu pred smrtjo oklenil.

Deset let pozneje se je peljal Milan kot vojak sv. križa čez atlanski ocean, da postavi križ rešenja pri divjih narodih.

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Pozor! kmetovalci!

Kdor ima kaj prodati, bodisi sadje, vino in druge pridelke, naj se obrne na **Franca Niederl**, špediterja, p. **Leoben**. Uraduje se slovensko! 21 2—1

Odlikovan z obiskom Nj. c. in kr. visokosti nadvojvoda Evgena.

Josip Tručl

Največja zaloga biserov, zlatnine in srebrnine, brona in optičnih rešij. — Velika zaloga cerkvenega orodja.

Priporočam se v izdelovanje svetilnikov, svetilk, svečnikov, monštranc, keliho, ciborij, itd. ter v popraviljanje vseh cerkvenih in altarnih orodij.

Posebno priporočam: nove kelihe v ognju pozlačene ter s srebrom okrašene 500 do 600 g. težke od 50 gl. naprej; nove svečnike za oltarje okrogle, gladke, brušene, 60 cm. visoke po 4 gl. 50 kr.

Velika zaloga namiznega orodja.

Slavnim občinskim predstojništvom priporočam znamenke za pse po zelo nizki ceni.

Priporočam se veleč. duhovnikom in cenj. p. n. občinstvu v obilna naročila ter zagotavljam, da se bodem trudil izgotoviti vsa cenj. naročila najtočnejše in po nizki ceni.

(20) 12—2

Josip Tručl

Maribor, Grajska ulica št. 6.

Vse po nizki ceni!

Za izdelke se jamči!

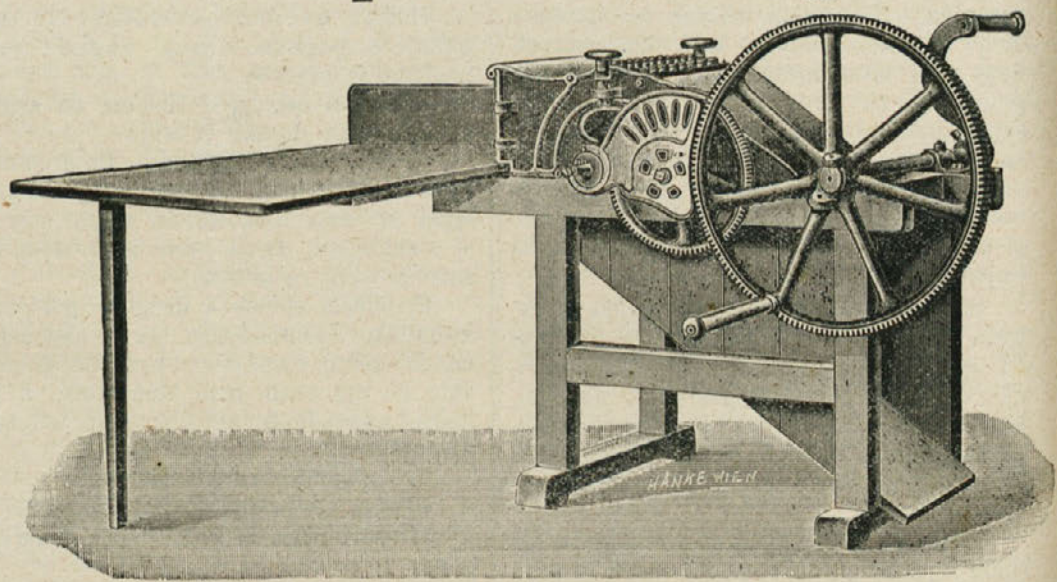
Zavarovanje pogrebnih stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v slučaju svojega umretja svojim zaostalim gnotne skrbi za dostojen pogreb. To je najlažje po zavarovanju pogrebnih stroškov za 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. doneski po 20 h in više. Sprejemajo se le zdravi v starosti od 15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebnih stroškov na Dunaju je v teku desetletij do l. 1900 izplačala čez 90.000 umretnih slučajev in ima okoli 1.100.000 K premoženja. — P. n. visokocenjeno občinstvo je najljubše prošeno, da hiše obiskujočim poverjenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča glavni zastop **J. E. Weizl v Mariboru**, Zofijni trg št. 3. 9 20—13

Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki so slovenščine in nemščine tudi pismeno dovolj zmožni, se sprejemajo pod zelo ugodnimi razmerami. Pri vprašanjih se prosi za odgovor — znamko.

Izdajatelj in založnik kat. tisk. društvo.

Tovarna poljedelskih strojev v Hočah pri Mariboru Josip Pfeifer-ja

izdeluje s parno močjo ročne mlatilnice najnovejših prednosti, s mahalnim bobnom, pri katerem se osišče vrti v bronski topovini. 1—2 moža zadostujeta, da gonita celi dan in izmlatita v 10 urah od 500—800 snopov. Cena prej **130 K**, zdaj znižana cena **110 K**. Enoletna garancija. Dam tudi pet dni na poskus.

Mlatilnice, ki se gonijo s kojnsko, volovsko, vodno ali parno močjo in iztresaajo, čimjo in vejajo. — Rezalnice za klajo, ročne in z nogo, ki režejo klajo v dolgosti od 6—100 milimetrov. — Čistilnice za žito, pšenico, oves itd. — Vejalnice. Druzgalnice za sadje s kamnati, cementni ali železni valarji. Druzgalnice za grozdje. — Stiskalnice in stiskalne obode. Lušnice za kuruzo. Amerik. stroje za sekanje slanine. — Vzdigalnice. Sesalke za studence in cevi za napeljevanje vode. Sesalke za gnojnico. Mline za roko, ali katere druge moči gonijo. Žage za deske itd. Stroje za lomljenje skorje za usnjarje. Pluge in brane za travnike, za iztrganje hmelja. — Popravila strojev se izvršujejo najboljšo in po najnižji ceni.

Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico, katero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal. Z odličnim spoštovanjem

Anton Vraz,
župnik.

Sv. Anton v Sl. gor., 26. avgusta 1901.

Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen z mlatilnico, katero sem od Vas, kako naročeno, dobil. Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kedo mlatilnico naročiti, naj si naroči pri g. J. Pfeiferju v Hočah, kateri izvrši hitro in gotovo svoje delo. Spoštovanjem

Janez Omulec,
posestnik.

Runeč pri Ormožu, 29. oktobra 1901.

Vam naznanim, da sem s strojem, katerega ste mi poslali, prav zadovoljen, izvršuje lahko in redno svoje delo. Vas bodem priporočal. Spoštovanjem

Franc Vabič,
nadučitelj in posestnik.

V Rakovcih pri sv. Tomažu, 18. avgusta 1901.

Blagorodnemu gospodu Jožefu Pfeiferju. Za sprejeti mlatilni stroj se zahvaljujem, da bi nam služil mnogo let nepoškodovan; ako se poškoduje se priporočamo Vašim popravkom. In tudi naši kmetje se priporočajo za drugo leto Vašim strojem. Srčni pozdrav

Lorenc Cainkar,
posestnik.

Stranje, Reichenburg, 1. septembra 1901.

Vam naznanim, da sem s poslano ročno mlatilnico prav zadovoljen. Hvala za njo. Spoštovanjem

Franc Radaj,
posestnik.

V Gornjih Lazah (Loče), 31. avgusta 1901.

Z mlatilnico sem zadovoljen in se zahvaljujem. Pozdrav

Franc Verhovšek.

V Konjicah, 1. oktobra 1901.

Mlatilnica je dobra. Vas pozdravljam

Ignac Kuk.

Ljutomer, 5. oktobra 1901.

Stroja sta dobra. Vas bodem priporočal.

Em. Slander.

V Osluševcih, 23. novembra 1901.

S strojem sem zadovoljen.

Janez Kovačec,
posestnik.

Razbor pri Slovengradcu, 16. februarja 1902.

Prosim odpišite mi, ali ste sprejeli denar. Ker ste mi zadnokrat rekli, da pridete sami k nam, toraj prosim, splopite nam to željo, ker je mnogo kmetov, ki bi si radi pri Vas naročili mlatilnice. S srčnim pozdravom

10 9—9

Juri Potočnik,
posestnik.

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom v Mariboru
Tegetthof-ova ulica 21

priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

13 26—11

Tisk tiskarne sv. Cirila

Odgovorni urednik: Edv. Jonas.